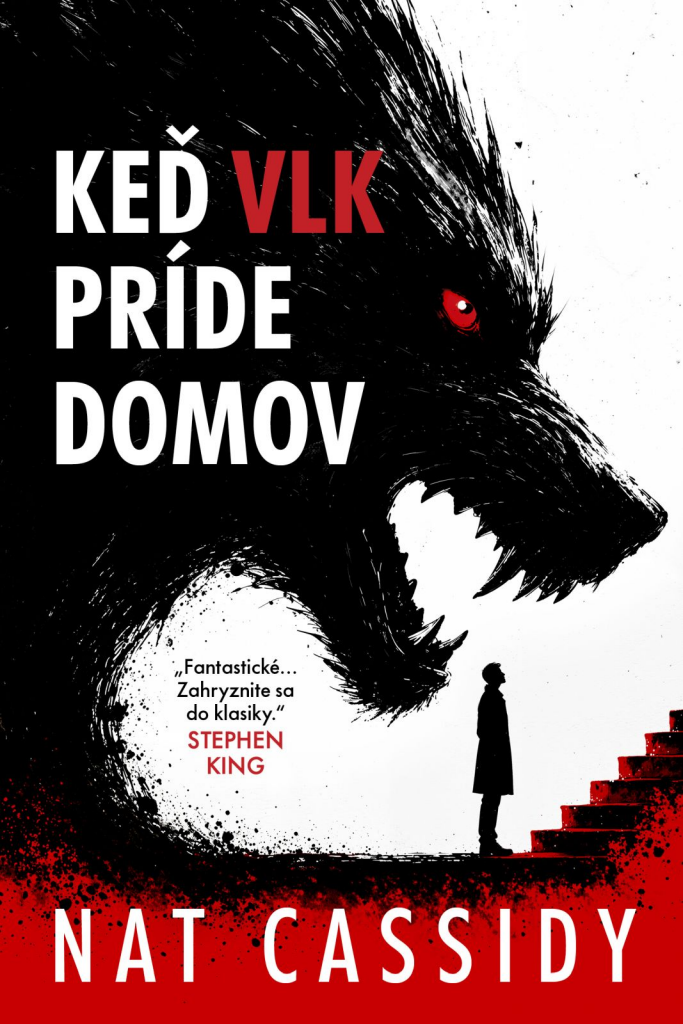

KEĎ **VLK** PRÍDE DOMOV

„Fantastické...
Zahryznite sa
do klasiky.“

**STEPHEN
KING**

NAT CASSIDY

TATRAN

NAT CASSIDY

**KEĎ VLK
PRÍDE
DOMOV**

TATRAN

Toto je fiktívne dielo. Všetky postavy, mená, organizácie a udalosti v ňom sú buď výplodom autorovej fantázie, alebo sú zobrazené vo fiktívnom kontexte.

Z anglického originálu Nat Cassidy: When the Wolf Comes Home, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Tom Doherty Associates / Tor Publishing Group, Nightfire is trademark of Macmillan Publishing Group, LLC.,

New York 2025,
preložila Saskia Kastl.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5688. publikácia.

Vydanie I.

Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Jana Piroščáková

Jazykové redaktorky Zlata Sršňová, Daniela Šinková

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © 2025 by Nathaniel Cassidy

Translation © Saskia Kastl 2026

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1881-8

Pre Barryho

Poznámka prekladateľky

Úryvok z verša Williama Shakespeara v preklade Jozefa Kota uvádzam podľa vydania *Cymbelin*. Bratislava: Ikar – Odeon, 2016, s. 110.

Verše Emily Dickinsonovej, Sary Teasdaleovej a Arthura Rimbauda preložila pre potreby tejto knihy Jana Kantorová-Báliková.

Všetky ostatné preklady citátov sú moje.

UPOZORNENIE NA OBSAH

Nikdy nepochopím, prečo niektorých ľudí tak veľmi rozčulujú tieto upozornenia. Ak ste zvrátenec ako ja, iba vám poskytnú ukážku, na akú odpornú zábavu sa môžete tešiť; a ak ste čitateľ, ktorý sa radšej niektorým témam vyhne alebo sa pred nimi trochu obrní, nuž vystríhaný znamená vyzbrojený, no nie?

Toto je predovšetkým príbeh o zradnej povahe strachu a o tom, aké je dôležité nájsť zdravé spôsoby, ako s ním žiť, preto vás pre istotu radšej upozorním: v tejto knihe sa nachádzajú grafické vyobrazenia a/alebo pasáže o vraždách, masakroch, trhaní tiel, traume z ihiel, krvou prenášaných chorobách, pavúkoch, hmyze, samovražedných myšlienkach, týraní, smútku, alkoholizme, smrti rodiča, smrti dieťaťa, detskej traume, ohrození dieťaťa a ďalších. Niekoľko motívov som si požičal z rozprávok – šťastný koniec však nie je jedným z nich.

Takže, ak ste vskutku typ, ktorého uráža existencia upozornení na obsah, je mi to fakt ľúto. Nabudúce vám možno dám dopredu vedieť, že také upozornenie nasleduje, aby ste sa mohli pripraviť.

PRVÁ ČASŤ

VŠETCI TATKOVIA SÚ HAJZLI

Bojím sa, v túto noc sa veľmi bojím!
Ľadový strach ma zvierá, mocné ruky temna,
ako keď v dávnych dňoch len prišli lampu zhasnúť
a dieťaťko v tme bez modlitby, utíšenia
nespalo, tuhlo hrôzou pri myšlienke na smrť.

– Sara Teasdaleová

Nesmiem sa báť.

– Frank Herbert

1

Ocko reve.

Zavýja.

Kým hľadá chlapca, ničí všetko v dome – nábytok, fotografie na stene, úplne všetko.

Chlapec sa krčí v špajze. Ukrytý. Zatiaľ.

Hrôzozvuky, pomyslí si zdesene a pri zvukoch deštrukcie ním šklbne. Už videl ocka nahnevaného mnohokrát predtým... ale nie takto. Je to oveľa horšie ako inokedy.

„Ako?!“ reve ocko hlbokým chrapľavým hlasom. „Kde?!“ Znie to, akoby mu tie slová vytrhli z hrdla aj kus sliznice. „Kde... je... tooo?“

Chlapec – má len päť rokov a na svoj vek je primalý – sa stiahne hlbšie do špajze. Najradšej by sa celkom stratil, no vie, že to nejde. Tá vec, čo si pritíska k hrudi, ho drží pripútaného k svetlu. Pre ňu ocko vyčíňa.

Kniha.

V poslednom čase, zatiaľ čo ocko poobede spal, sa chlapec vykrádal cez okno von. Vedel, že to nemá dovolené, že je to zlé a nebezpečné, no nedokázal si pomôcť. Volanie vonkajšieho sveta bolo priveľké a pri všetkých tých zákazoch a opatreniach si ocko ešte neuvedomil, že chlapec prišiel na to, ako to okno otvoriť.

Ocko spí každý deň v rovnakom čase a rovnako dlho, takže chlapec nikdy nešiel na prechádzku ďaleko. Zväčša len chvíľu postál vonku, porozhliadol sa a potom vliezol dnu. Pozeral na ostatné domy. Na prechádzajúce autá. Na kamienky z trb-

lietkami. Stromy. Jaštericu. Túlavú mačku. Na veci, ktoré videl alebo počul z druhej strany okna a ocko pritom sucho a dopodrobna vysvetľoval, na čo sa to dívajú. „Aby si sa nikdy nemusel čudovať,“ poznamenal vždy ocko.

Ale bolo oveľa krajšie *zažiť* ich. Bolo oveľa vzrušujúcejšie čudovať sa.

Pred pár dňami sa chlapec pustil kúsok po ulici a vtedy objavil maličký domček. Nachádzal sa v susedovej predzáhradke: maličký domček na krátkej žrdi. Ten domček mal sklenné dvierka a vnútri... boli samé knihy. Aj keby chlapec vedel čítať, asi by nevedel, čo znamenajú slová *Malá knižnica*, no pomyslel si, že tie tmavé tyrkysové kaligrafické ťahy sú pekné.

Chlapec nevlastnil žiadne knihy, no veľa ich videl. Ocko rád čítal. Ibaže jeho knihy boli nudné, nezábavné. Mali nevýrazné farby, boli bez obrázkov, vnútri sa tlačili state plné maličkých slov. No takéto knihy chlapec ešte nikdy nevidel.

Niektoré boli mäkké a ohybné s lesklými obrázkami na obálke. Iné boli pevnejšie a ich prebal sa dal dokonca zložiť, odhaľujúc prázdnu, tvrdú väzbu, na akú bol chlapec viac zvyknutý.

Upútala ho jedna konkrétna kniha.

Stará. Ošúchaná. V tvrdej väzbe, no jej broskyňovoružový obal nebol prázdny; boli na ňom lesklé zlaté písmená a vyrazené obrázky. Túto knihu niekto *miloval*, to chlapec akosi vedel.

Vnútri bola plná obrázkov. Krásnych, farebných, prepracovaných *obrázkov*. Niektoré zaberali celú stranu alebo aj dve. Chlapec a dievča, ktorí našli domček vyrobený zo sladkostí. Spiať dievča v záhone plnom kvetov. Ďalšie dievča s rybáciami plutvami namiesto nôh. Chlapec žiadnemu z týchto výjavov nerozumel – nikdy nepočul rozprávku, nikdy nevidel obrázkovú knihu –, no uchvátilo ho to.

Netušil, že kniha môže byť *takáto*.

Zdržal sa vonku pridlho – vycítil, že čas sa minul ako fyzická vec –, a tak sa s knihou poponáhlal domov a do izby sa vrátil tesne predtým, ako sa ocko zobudil. Tú knihu, *svoju*

knihu, schoval pod matrac, a keď si bol istý, že ho ocko nepristihne, zavše si ju nakrátko prezeral. Vždy si pozrel len jeden obrázok. Vychutnával si ho. Opatroval v mysli. Snažil sa predstaviť si slová, ktoré by mohli ísť ruka v ruke s takými fantastickými obrázkami. Už ani nepociťoval potrebu vykradnúť sa z okna. Teraz bola jeho oknom tá kniha.

Až jedného dňa nalistoval na nesprávny obrázok. Cez nekonečný les sa zakrádal ozrutný vlk. Vlk mal masťnú tmavú srst', špicatý ňufák a vycerenú papuľu s hnijúcimi ďasnami a obrovskými zubami, z ktorých mu tiekli spenené sliny. Mal dlhokónske, dokonale ostré a zahnuté pazúry ako stvorené na trhanie mäkkého mäsa malých chlapcov.

Obrázok chlapca vydesil. Tak sa ešte nikdy nebál. Nedokázal sa toho strachu zbaviť. Musel sa na obrázok neustále pozerať. Akoby dával tvar a tvár každému jeho strachu, akoby ten vlk naňho po celý čas číhal v tienoch.

Vždy keď si prezeral svoju knihu, išiel hneď k tomuto obrázku. Akoby ho niečo poháňalo. Hypnotizovalo. Ako korisť.

Dnes ráno, keď sa naň pozeral, prichytil ho ocko.

Keď ocko videl, čo chlapec robí, veľmi sa rozzúril. Začal kričať, dupať nohami a dožadovať sa odpovedí. Odhodil knihu. Zatriasol chlapcom. A to chlapca ešte väčšmi vydesilo.

A teraz...

Ticho pretne ďalšie zavytie.

„KDE...?! PRESTAŇ!“

Chlapec počuje ockov ťažký dupot ďalej v dome, hľadá ho.

Teraz, pomyslí si. *Utekaj!*

Nie, pomyslí si zároveň. *Zostaň v úkryte.*

Ale ocko nakoniec príde skontrolovať kuchyňu. A keď to urobí...

Spomeň si na toho druhého chlapca!

To ho vyburí k pohybu. Ten druhý chlapec. Jeho jediný kamarát.

Chlapec musí odísť. Aspoň na chvíľu. Aby sa ocko mohol upokojiť.

Opatrne otvorí dvere špajze. Ocko je preč, hľadá chlapca v iných miestnostiach a pritom ich demoluje, zanecháva za sebou spúšť... Kuchynský stôl je rozbitý na kúsky. Steny zničené a dorezané. Sadrokartón samá diera. Všade sa váľajú franforce látky.

Chlapec na okamih meravo stojí a vpíja do seba ten výjav.

Vzdych je horúci. Ťažký. Vonia ako pripálené jedlo zabudnuté na sporáku. Ako vtedy, keď ocko pokazil večeru a tak *veľmi* sa rozzúrila, až sa chlapec bál a...

Z druhej izby sa ozvú ďalšie hrôzozvuky – *Tresk! Rach!* Vytie. Niet času.

Ešte stále zvierajúc knihu pri hrudi, prejde chlapec po špičkách k predným dverám. Na zemi je priveľa vecí, o ktoré sa dá potknúť a urobiť hluk. Vyžiada si to celú jeho rovnováhu a sústredenie, aby ne...

Prask!

Chlapec vdýchne sykot. Zarámovaná fotografia. Usmiati ocko s mamičkou. Chlapec stúpil na tenký drevený rám a ten praskol.

Hrôzozvuky v dome náhle ustanú.

Ocko. Počúva.

Dvere sú odrazu na metre vzdialené. Na kilometre. Odtiaľto sú nedosiahnuteľné. Je neskoro. Chlapec sa učupí za prevrhnutý konferenčný stolík. Skrčí sa, aby bol čo najmenší, a pevne zavrie oči. Možno ak neuvidí ocka, ocko neuvidí...

Okolo členka sa mu ovinie dlaň.

„A MÁM ŤA.“

Vytiahne chlapca za nohy. Akoby bol rovnako nehmotný ako vzduch.

Chlapec otvorí oči, hompála sa dole hlavou a díva sa do očí, ktoré blčia nezmyselným hnevom. Vidí pery skrivené do úšklabku. Ovanie ho dych ako rozpálený vzduch z pece. Spomedzi zaťatých zubov sa penia sliny.

Ledva rozoznáva jeho tvár.

Nie, nie, nie!

Chlapec znova zavrie oči. Spomenie si na ďalší obrázok vo svojej knihe. Hrdina sa oháňa niečím dlhým a ostrým zoči-voči akémusi šupinatému tvorovi, ktorý vydychuje oheň. V tom zúfalom okamihu si chlapec predstaví podobnú zbraň a čo najtvrdšie udrie knihou po chlpatej paži, ktorá ho drží. Zacíti pevný odpor kosti.

Ocko zaskučí.

Chlapec dopadne na koberec, až mu zadrkocú zuby. Ne-stráca čas a driape sa k dverám, nehľadiac na to, koľko hluku teraz narobí.

Nepripustí si obavu, že dvere môžu byť zamknuté, že kľučka je privysoko alebo že má šmyklivé dlane. Držiac knihu pod pazuchou, otvorí dvere a šprintuje do noci. Bosými chodidlami plieska po asfaltovom chodníku.

Vnútri v dome sa ockov bolestný nárek znova mení na rozzúrený rev.

„VRÁŤ SA!“

Chlapec si nevšíma jeho rozkazy. Beží a beží. Ocko sa mu každú chvíľku zjaví za päťami, a tak beží zadnými uličkami, cez kriky a priepusty, ignoruje ostrý štrk a dúfa, že vďaka malej postave bude neviditeľný.

„VRÁŤ SA!“

Ockov hlas je teraz slabší. Ako sa chlapec vzdáľuje, ten zvuk pohlcuje veľký svet.

Ale spomienky na hrôzozvuky mu ešte stále hučia v ušiach. A pachť strachu mu nikdy nezmizne z jazyka.

2

„Bože, Jess, čoho sa tak bojíš?“

Jess vystrčí bok a okato ukazuje, že nad tým uvažuje.

„Hmm. Chlamýdií? Kvapavky? Hnisavých vredov? Takých, čo na meter páchnu ako syr?“

Margie sa zaškľabí. „Okej...“

„Žltacky typu A? Žltacky typu B? *C aj D?!* A ešte stále sa vyskytuje AIDS, nie? Netreba zabúdať na AIDS...“

„Ale choď!“ Margie ju pleskne jedálnym lístkom. „Bože.“

Je štvrt' na dve v noci. Jess sa neunúva stlmiť hlas – o tomto čase je tým pár stravníkom v Poppy's Diner teatrálny rozhovor dvojsobového obslužného personálu podniku ukradnutý. Dokonca aj keď je reč o syrovo páchnucom rozkroku.

Od hlavného pultu, o ktorý sa opierajú, vidia Jess a Margie všetkých ľudí sediacich pri deviatich stoloch a v pätnástich boxoch, okrem jedného na každom vzdialenom konci prevádzky. V tejto nočnej hodine je tu ako zvyčajne menej zákazníkov. Bez ohľadu na to, či niekto z nich predtým reálne navštívil Poppy's, ide o tie isté typy. Pocestní. Jeden či dvaja vodiči kamiónu. Decká vyznávajúce štýl goth. Ľudia, čo využívajú bezodný hrnček kávy za tri a pol dolára („Najlepšia v Severnom Hollywoode!“) ako nájomné na jeden večer.

Los Angeles ani náhodou neponúka nekonečný výber non-stop reštaurácií, a preto si Jess často myslí, že to, že nočná zmena v Poppy's neprináša veľa tržieb, je viac ako výpovedné. Možno s tým súvisí lokalita. Reštaurácia sa nachádza pod 107-kou ako nejaký zakrpatený orgán, ktorý telo zabudlo

vstrebať. Aj skutočnosť, že len pár kilometrov odtiaľ otvorili celkom slušnú prevádzku Denny's.

Margie narovná štôš jedálnych lístkov a odfúkne si z očí prameň kučeravých vlasov. „Je ozaj zlatý.“

Vrhnú ešte jeden hodnotiaci pohľad na fotku chalana, ktorý sa Jess páči – vyhrabala ju na sociálnych sieťach.

„Hej,“ zahundre Jess. Potom vypne displej a vráti mobil naspäť pod pult, kde sa nabíjal. „Škoda, že robí improv.“

„Ty robíš improv.“

„Dievčatá, čo robia improv, sú super. Chalani sú... presný opak.“

„Okej.“ Margie vzdychne a pevne poklepe po jedálnych lístkoch, potom si do bieleho keramického hrnčeka s nápisom Poppy's naleje z tej nie celkom najlepšej kávy.

„Nie, vážne,“ pokračuje Jess. „Chceš vedieť prečo?“

„Stavím sa, že mi to povieš.“

„Lebo všetci na komediálnej scéne majú *daddy issues*. Pokojne by to mohlo byť pravidlom. Dievčatá s otcovskými komplexmi sa vedia zabaviť. No chalani? Tí sú len hnusní.“ Sklamanie pokrúti hlavou. „Posratí otcovia, Margie. Všetko skazia...“

Vlastne Jessin prvý tím na UCB po tom, čo sa presťahovala do L. A., sa dokonca volal Daddy Shoes (kompromis pre pôvodne navrhovaný názov Všetci tatkovia sú hajzli), lebo členovia sa jednohlasne zhodli, že toto majú spoločné. No skôr ako sa stihne podeliť o tento detail, jeden z gothov v boxe číslo 8 sa obráti na vinylovom sedadle a obzerá sa po obsluhu. Jess sa k nemu poponáhla. Ešte kávu, žiadne prekvapenie. Čiernu ako jeho kapsáče a asi aj ako jeho duša.

Keď sa Jess vráti, Margie zotiera handrou pult. Kedysi sa Poppy's dala považovať za reštauráciu v štýle päťdesiatych rokov a ligotala sa ako raketa. Jej pochrómované časti sa tak už nikdy nezalesknú, no Margie ich utiera, akoby sa mali.

„Späť k téme,“ pokračuje Margie bez mihnutia oka v rozhovore. „Jednoducho toho chalana pozvi na rande. Nemusíš si s ním – ehm – vymeniť telesné tekutiny. Aspoň zatiaľ.“

„Čo ti ja viem.“ Je rad na Jess, aby si naliala za hrnček kávy. „Už je to tak dlho, že možno ani nemám na výber. Možno sa to len stane.“

„Tak dlho,“ povie posmešne Margie. „Si mladá. Pre teba je dlho čo – mesiac?“

Jess si to rýchlo prepočíta. „Tri a trištvrte.“

„Hm. Príď si za mnou poplakať, keď to bude šesť rokov.“

„Šesť r...?! Margie!“

„Áno, áno.“

„To ti musíme splasiť nejakú akciu, akože ešte *dnes*.“ Jess sa začne obzerať po vhodnom kandidátovi.

„Chcem jedinú akciu, a to, aby mi niekto tento mesiac zaplatil účty. Som päťdesiatosemročná slobodná matka, zlatko. Chceš sa baviť o pohlavných chorobách? Mať dieťa je jediná pohlavná choroba, ktorú musíš poslať na vysokú školu.“

„No tak, ja som na vysokú poslala HPV. Teda, technicky vzaté, prišlo so mnou, no aj tak...“

Margie ju znova plesne jedálnym lístkom a Jess sa zaškerí. Rada Margie podpichuje. Vlastne má na nej všetko rada. Zo všetkých zamestnancov v Poppy's si len Margie chce pokecať s Jess. Niekedy Jess dokonca uvažuje, že sa zjaví Margie pred dverami s fľaškou vína a/alebo gandžou, aby spolu mohli stráviť nejaký čas – no toto! – *mimo práce*. Vie, kde Margie býva – pred pár týždňami mala auto v servise a Jess ju niekoľko večerov po sebe odviezla domov. Jess však svoje plány nikdy neuskutočnila. A to môže povedať o mnohých veciach vo svojom živote.

Aj tak. Margie je dobrý človek.

Ba čo viac, tento rozhovor padne Jess ohromne dobre. Táto spoločnosť. Toto rozptýlenie. Umožňuje jej zabudnúť na nepokoj, ktorý jej už niekoľko dní bzučí v hlave.

Margie to nevie, ale existuje dôvod, prečo Jess momentálne behajú po rozume otcovia. Toho jej len pred vyše týždňom našli mŕtveho a ona ešte vôbec netuší, ako sa má vzhľadom na to cítiť.

Tí posratí otcovia všetko skazia.

• • •

Nemá všetky detaily – čo jej vyhovuje –, no vyzerá to na primerane úbohý koniec jednej úbohej existencie.

Keď ho našli, bol mŕtvy už niekoľko dní, v v Pensylvánii, kde žil svoju sparťanskú, izolovanú paródiu na život. Nebolo v tom žiadne cudzie zavinenie; jeho telo jednoducho po rokoch pitia a zanedbávania vypovedalo službu. Zomrel sám a to jediné si zaslúžil.

Skontrolovali sa záznamy a zavolalo sa najbližším príbuzným, teda Jess a jej mame. Ani jedna nemala záujem prevziať telo, a tak si ho ponechal štát. O tomto čase je z neho pravdepodobne obsah urny uloženej kdesi na náklady štátu.

Jednoduché. Primerané. Bez zbytočného kriku. Adieu a dobre, že tak, Tommy Bailey, sotva sme ňa poznali (a bola to tvoja *vlastná* poondiatka voľba).

A predsa, odkedy sa to dopočula, pre Jess sa niečo zásadne zmenilo. Akoby sa rozštiepila na dve samostatné entity.

Na Vonkajšiu Jess, ktorá si žije svoj život, vtipkuje a smrť muža, ktorý bol pre ňu po dovŕšení šiestich rokov prakticky len darcom spermií, na ňu nemá nijaký vplyv.

A na Vnútornú Jess, ktorá ho vidí *všade*. Berie preto nadčasy, aby všetko vtesnala do kontextu jeho osoby.

Ktovie, či aj otec mal rád tieto cereálie.

Akú hudbu v poslednom čase počúval?

Natiahol si najprv ponožky alebo nohavice?

Myslel na mňa niekedy?

Vnútorná Jess je riadne posadnutá.

A občas je tam prítomné aj čosi iné. Nie celkom hlas; nikdy to nerozpráva. Je to *pocit*. Mučivé trápenie až do špiku kostí, ktoré Jess cítila, keď jej prvý raz povedali, že otec odchádza. Po niekoľkých krátkych telefonátoch, pri ktorých sa mu plietol jazyk, to vzdal. O tejto bytosti uvažuje ako o Malej Jess. A Malú Jess to skrátka *bolí*.

Všetko je to také na zlosť. Pravdupovediac, ako sa opova-

žuje náhle byť v jej živote taký prítomný po dva a pol desaťročiach neprítomnosti? Už sa to tak zhoršilo, že v poslednom čase ani nemala chuť rozprávať sa s mamou, čo zvykla robiť odnepamäti takmer každý deň. Ona aj mama kedysi nemali problém o Tommym nehovoriť – dokonca naňho nemyslieť. Teraz má Jess pocit, akoby bol s nimi na linke stále.

Chcela len, aby mala znova normálny pocit. Aby sa vrátila k tomu, že má otca, ktorý je len predstavou, niekoľkými poškvrnenými spomienkami, niečím, o čom mohla v pohode žartovať. Nie aby to bola táto dobiedzavá hádanka. Nie niečo, čo sa jej zaseklo medzi zubami.

Niektu tu má trochu priveľký otcovský komplex, poznamená Vnútorňá Jess.

Vonkajšia Jess skryje svoj úšklabok v hrnčeku najlepšej kávy v Severnom Hollywoode a pohľadom preletí po reštaurácii, aby si našla novú zábavku.

O pár sekúnd ju uvidí.

„No nazdar,“ Jess drgne laktom do Margie. „Myslím, že práve vidím niekoho, kto ukončí tvoje suchoty. Tamto Maynard – je to tvoj typ?“

Obe vykuknú spoza baru, aby si lepšie obzreli zničenú vychrtlinu, ktorá sa znova posadila do boxu číslo 15. Nie, *posadiť sa* nie je ten správny výraz. Muž sa vrátil zo záchoda kašľajúc a spotený a na svoje miesto sa doslova zosypal.

Jess netušila, či sa ten chlapík naozaj volá Maynard. Keď už sme pri obvyklom osadenstve Poppy's, každého návštevníka, ktorému k životu tuláka nechýba viac než deň, pomenuje personál Maynard. „Tak to bolo vždy,“ vysvetlila Margie, keď tu Jess začala pracovať. Nočná zmena obsluži kopu Maynardov.

Tento konkrétny Maynard vyzerá hrozne. Môže mať koľkokoľvek medzi tridsiatimi piatimi a deväťdesiatimi rokmi a oblečenie zašednuté od zanedbania a nepriazne mu nesedí. Trasie sa a potí a škrabe si tmavé flaky na krku. Pokožku má nejakým zázračným spôsobom červenú a zelenú zároveň:

vianočná ozdoba nevoľnosti. Okolo pier má tenkú tvarohovitú linku.

Visí nad nimi neskrývaná otázka: Drogy... alebo choroba?

Jess stlmí hlas. „Čo si myslíš, že práve urobil s našim záchodom?“

„Nič dobré,“ zamrmle Margie naspäť. „Asi by to mal ísť niekto skontrolovať?“

Jess zaskučí. „Alebo – čo ak to neurobíme a ten problém si počká na Rhondu a Freddyho?“

Ale nie. Margie ani nemusí povedať, že ak Maynard narobil bordel na vecku, musia to zistiť IHNEĎ. Ďalšia zmena nastupuje až o vyše hodinu. Okrem toho, Rhonda by si nikdy nenechala ujsť príležitosť povedať šéfovi, že Jess a Margie nedokázali udržať ani len slabú úroveň hygieny a vzhľadu v Poppy's. Poondiata Rhonda.

„Počuj,“ ozve sa Margie. „Ja ten záchod upracem...“

„Och, ďakujem...“

„Ak požiadaš tamto Maynarda, aby odišiel.“

Chladný pohľad. „Margie, vieš, že to nenávidím.“

„Tak si vyber.“ Margie mykne plecami. „A čo toto? Ak sa ty postaráš o vecko, ja pomôžem Maynardovi odísť a zatiahnem za teba zvyšok zmeny, aby si mohla ísť skôr domov.“

„Vážne?“

Margie prikývne. „Dnes tu skapal pes. A môj chrbát a kolenná by skutočne ocenili, keby som teraz nemusela čistiť záchod.“

Jess nad tým pouvažuje. Poobede v ten deň ide na konkurz. Do reklamy, ktorú zúfalo potrebuje získať, ak sa jej má splniť sen o zdravotnom poistení a platbe nájmu. Bolo by požehnaním, keby mohla spať čo i len o polhodinu dlhšie.

Okrem toho, nehľadala práve zábavku? Ak tu ešte chvíľu zostane, počúvajúc v hlave v nekončiacom rytme *otec, otec, otec*, možno sa bude nudiť natoľko, že prezradí Margie, čo sa deje. To by mohlo viesť k súcitu v súvislosti s jej stratou – a z toho by napokon mohla stratiť nervy.

„Ach, ty mrcha. Platí.“

3

Jess sa pozrie na tekuté zvratky rozprsknuté po celom vecku a pomyslí si: *Mohlo to byť aj horšie.*

Raz nejaký chlapík napísal na stenu prstom od hovna: **SRAL TU ČAROĎEJ**. Tá chyba v nápise bola takmer rovnako znepokojujúca ako použité médium. Takmer.

Nakoniec to museli čistiť dvaja, ale pre smrad sa to dalo robiť len v šesťdesiatsekundových intervaloch.

Ďalší raz niekto nad držiak na toaletný papier napísal niečím, čo dúfala, že bola červená fixka: **NIKTO NEUNIKNE, KEĎ**

Z tej nedokončenej myšlienky jej po tele doslova prebehol mráz. Po tom, čo ju umyla, na ňu myslela celé týždne. Keď čo? Prečo ten vandal vetu nedokončil? Vcuclo ho UFO alebo čo?

No vzhľadom na to, ako spustnuto reštaurácia často pôsobí, vyčistiť záchod zväčša znamená len prebehnúť kefou po vnútornej časti toaletnej misy po tom, čo to nejaký kamionista po ich fajnovej káve dal na Jacksona Pollocka. Alebo utrieť šťanky zo záchodovej dosky, splachovacej nádrže a zeme, keďže muži zjavne majú pocit, že v tejto miestnosti môžu urobiť postrek.

Tento hustý žalúdočný výjav je požehnaná rarita.

Požehnaná. Jasně. Ako keby bola inak táto práca odmenou.

Dýchajúc ústami, aby necítila pach v miestnosti a nespustila tak odvetnú telesnú reakciu, položí Jess na zem vedro a špongiu a siahne po mobile, aby si k čisteniu pustila podcast alebo nejakú hudbu. Potom si spomenie, že telefón sa jej ešte nabíja pod pultom.

Zahreší.

Zváži, že by poň skočila, no myšlienka na to, že odtiaľto vyjde a bude sa musieť nanovo vrátiť k tejto páchnucej scéne, je na ňu priveľa. Okrem toho asi bude múdre ušetriť mobil od tejto nehygienickej atmosféry. Keby ho mala pri sebe, po skončení by ju ťažilo nutkanie vymáčať ho v Save.

„Podme rýchlo na to,“ zastoná a potom začne falošne spievať: „Make your own kinda music...“

Pokračujúc v speve, nasúka ruky do tenkých žltých rukavíc takmer po lakte a spláchnie to, čo sa chlapíkovi podarilo vyvrátiť do misy. (Najprv zavrie dekel – robí to pri každom spláchnutí, odkedy na internete čítala článok o kvapôčkovej nákaže.)

Zatiaľ čo čaká, kým slabý vodný tlak, ktorý majú v Poppy's, urobí svoje, vezme vedro k umývadlu a začne ho napúšťať.

Ozve sa Vnútoraná Jess.

Ktovie, či Tommy pred smrťou veľa grcal. Mal strach? Vedel vôbec, že sa to deje? Myslel na svoju dcéru?

Malá Jess sa zamrví vo svojej skrýši.

Vonkajšia Jess si pohmkáva hlasnejšie.

Keď je vedro plné, otočí sa naspäť k bordelu rozprsknutému po celom záchode a dá sa do práce.

V polovici čistenia záchodovej misy povie Vnútoraná Jess niečo, čo Vonkajšiu Jess v momente zastaví.

Ale prečo ma nechcel?

Udrie ju to ako päť do krku. Jednoduchá otázka. Vlastne takmer rétorická. Pre ňu istotne žiadna nová myšlienka. A predsa je taká ochromujúca, že na okamih nedokáže dýchať. V očiach ju zaštípu slzy a musí ich v duchu zatlačiť naspäť do lebky.

„Fíha,“ povie hlasom priškrteným od emócie. Takáto reakcia celého tela ju prekvapí. „Ouuuakeej. Teraz... teraz sa tým nezaoberajme.“

No Vnútoraná Jess vie, kedy vyhrala. Odrapoce celý rad sú-

visiacich otázok, vypustí ich ako hlúčik detí, ktoré sa vkradli pod cirkusové šapitó. *Prečo ma nechcel? Prečo nezostal? Prečo nikdy ani nezavolať? Prečo preňho bolo v poriadku úplne ma odstrániť? Čo je na mne také, čo nedokázal ľúbiť ani môj vlastný otec? Musí to byť moja chyba, nie?*

„No čo už,“ odvetí Jess s chabou radosťou, „už sa ho na to nemôžem spýtať, tak bude lepšie nechať to tak!“

Slzy sa znova tlačia von, silnejšie. Ústa jej zaplaví smútok, aký dosiaľ ešte neochutnala. Osuší si oči najčistejšími časťami predlaktí.

Prečo bolo také ľahké opustiť ma?

„Lebo bol nanič,“ trvá na svojom cez zaťaté zuby, „preto. *Prečo ma to práve teraz zarmucuje? Vážne!*“

Ktokoľvek, kto by počúval za dverami, by si mohol myslieť, že znie ako šialenec, šteká na seba v inak tichej miestnosti. Je jej to jedno. Kdesi tesne pod povrchom rozumie, že táto jedna hlúpa otázka je tá najdiabolskejšia formulácia všetkého, s čím zápasila počas týždňa chaotického smútenia.

Ale prečo ma nechcel?

Nasleduje tú myšlienku k jej zdroju a dúfa, že ju dokáže spätne vytrhnúť aj s koreňom.

Čistila záchod a myslela pritom na Arnieho, chalana z improvu. Že by sa asi smial, keby ju takto videl. Že keby mala pri sebe mobil, mohla by mu poslať selfičko, ako objíma zmýnardovanú záchodovú misu, so slovami: „Myslím na teba.“ A to ju priviedlo k myšlienkam na Maynardov. A že aj jej otec bol nepochybne Maynard. To ju priviedlo k úvahe, či náhodou túto prácu nedostala preto, lebo podvedome túžila byť v spoločnosti ľudí ako on. Obsluhovať ľudí ako on. Upratovať po ľuďoch ako on. A to ju priviedlo k úvahám...

„Ale pre toto viem, že je to blbosť,“ povie. „Viem, prečo som dostala túto prácu.“

Kedysi dávno – konkrétne pol roka dozadu – zvykla Jess pracovať v oveľa lepších reštauráciách, dokým ju istý manažér istej štvorhviezdičkovej reštaurácie vo Venice v jednu noc

po záverečnej nechtyl za kozu. Keď sa to stalo, mala dosť nanič náladu, a tak dosť otvorene odmietla jeho návrhy a z tej práce odišla. Nato sa však dostala na čiernu listinu každej štvorhviezdičkovej, trojhviezdičkovej, dokonca aj dvojhviezdičkovej reštaurácie, kde sa uchádzala o zamestnanie, a preklínala sa za to, že reagovala s takým netypickým hnevom.

Nemá skúsenosti v administratíve ani v obchode, takže nakoniec sčasti zo zúfalstva a sčasti z recesie poslala životopis do Poppy's, lebo si myslela, že bude celkom vtipné pracovať v podniku, kam by nikdy nevkročila, a ako sa často človeku pred tridsiatkou a po tridsiatke stáva, recesia sa rýchlo premenila na návyk. Dôležité však je, že nik, koho pozná, by sem nikdy nevkročil, takže sa nemusí obávať, že ju tu uvidí niekto, koho pozná. Okrem toho, nočná zmena jej umožňuje chodiť na konkurzy, hoci v dnešnej dobe sú skôr raritou. Všetko perfektne legitímne dôvody, prečo pracuje v tejto mizernej vývarovni, a žiaden nemá nič spoločné s jej hlúpy, absentujúcim otcom.

„Vidíte?“ zahriakne hlasy vo svojej hlave. „Prípado uzavretý. Jednoducho prestaňte.“ Vráti sa k záchodu, potichu a odhodlane spievajúc tú prekliatu pesničku „Make your own kind of music“. Napodobňuje Mamu Cass.

No srdce jej ešte stále divo bije. Aj Malá Jess je hore. Je hore a trpí.

Prečo ma otec neľúbil? Čo je so mnou? Prečo som ho nedokázala prinútiť, aby mu na mne záležalo?

Tú otázku si mohla položiť aj v súvislosti so svojou hereckou kariérou.

Chvíľu sa zdalo, že sa chystá preraziť. Pred dvomi rokmi nafilmovala dôležitú vedľajšiu úlohu do komediálneho pilotu pre veľkú streamovaciu spoločnosť, ktorá pre ňu bola dokonalá a u kolegyň jej zaistila lahodne závistlivé šepoty. Ale z pilotu nič nebolo a konkurzy postupne... prestali prichádzať. A pandémie a štrajky tiež nepomohli. Jej veľký prelom zostal zanovito v jedinom kuse.

Ibaže sa zdalo, že druhí ľudia opäť pracujú. Prečo teda ona nie? Urobila niečo nesprávne? Prečo to všetko náhle ustalo? Prosila svojho agenta o trochu viac informácií, no povedal len: *Také veci sa stávajú, Jess. Musíme to skúšať ďalej.* Potom dodal: *Nerád to hovorím, ale... nepomáha ani to, že nie si Jennifer Lawrenceová ani Melissa McCarthyová. Čo keby si skúsila zhodiť desať alebo nabrať dvadsaťpäť kíľ?*

Prehltna to s úsmevom. Pochopila. Totálne. Vždy sa chcela ľuďom zavdačiť a vždy sa chcela vyhnúť konfliktu. Vždy chcela, aby ju vnímali tak, že je pripravená na všetko – najmä vplyvný muž (incident s pánom Obchytávačom bola výnimka potvrdzujúca pravidlo). Ale inak, prečo by ju chceli? Prečo by ju ktokoľvek chcel?

„Sklapni!“ Posadí sa na päty. Udríe sa do hlavy vnútornou stranou predlaktí. „Sklapni, sklapni, sklapni!“ Ak toto hlúpe sebaskúmanie neprestane, utopí sa v záchode, len aby už mala pokoj. Skurvený smútok. Skurvene hlúpy, nepredvídateľný, nelogický, neužitočný smútok.

„Už nikdy nebudem robiť nič bez podcastu, to sľubujem.“

Vnútorná Jess zmení taktiku.

Myslím, že všetky vieme, prečo ťa nik nechce.

„Skvelé.“ Keby mohla – keby nemala na rukách rukavice od grcky –, od pocitu bezmocnosti by si pošúchala sluchy.

Lebo si presne ako on.

„Okej. Iste.“

Bol to zbabelec. Všetkého sa bál.

„A ja tiež, však? Tam smeruješ?“

On mal svoj chľast a samotu. Ty máš svoje vtipy a výhovorky. Aké kliše. Zahaľ sa do svojich otcovských komplexov a pretancuj v nich celú noc.

A nie je to pravda? Azda nie je totálny zbabelec? Nie je to dôvod, prečo je v skutočnosti na tomto vecku? Nemala Jess v pláne podniknúť kroky proti trúfalému manažérovi reštaurácie? Násť ďalšie ženy, ktoré obťažoval, a žiadať vyvodenie zodpovednosti? Stať sa križiačkou? Dožadovať sa spravodli-

vosti? A napriek všetkým tým vtipom o pohlavných chorobách, vari zúfalo netúži aj po romantickom vzťahu?

Vnúťorná Jess napodobní hlas Margie:

„Bože, Jess, čoho sa tak bojíš?“

Nato Vonkajšia Jess stratí nervy.

„DO HAJZLA S TÝM.“ Zúriva ako maniak sa pustí do drhnutia záchoda. Pripravená skoncovať s touto poondiatou úlohou aj rozhovorom. „*Vôbec* nie som ako on. Sú to len zjednodušené psychologické dristy. Priveľa Instagramu, ty krava. Som dobrý človek. Len mám teraz zlé obdobie. A som smutná, že môj nanič tatko zomrel, to je všetko. Nemusíme to nafukovať, dobre? Dobre?!“

Bez odpovede. No teraz je Vonkajšia Jess vo švungu. Posunie sa, aby mohla vyčistiť zvyšnú plochu záchoda, a sotva pritom dáva pozor, čo robí.

„Tieto sračky nepotrebujem. Už to mám teraz aj tak dosť ťažké. Nežiadala som o to, aby zomrel. Nežiadala som o to, aby odišiel. To nie ja som ho odstrihla. Zaslúžila som si otca. A zaslúžim si úspech. A nemala by som mať túto otrasnú prácu! Čistiť tulácke grcky za také úbohé peniaze? Život je prikrátky. Mám tridsaťjeden rokov, dopekla. Pracovať na takomto mieste nikdy nebolo súčasťou plánu!“

V tom okamihu sa jej vyjasní.

„Končím!“ povie záchodu. „Dobre? *Končím*, doriti. Zajtra som tu posledný deň. Zaslúžim si niečo lepšie. *Končím*, doriti.“

Myslíš to vážne? spýta sa Vnúťorná Jess. Dúfa. Pochybuje.

„Och, to si teda myslím,“ povie Vonkajšia Jess. „A dám padáka mojim mizerným agentom. Nájdem si nových zástupcov, ktorí vo mňa budú skutočne veriť. Som talentovaná a skvelá a toto suché obdobie skončí, lebo sa o to postarám.“

Vyhlasenia pokračujú rýchlejšie, než ich dokáže vysloviť.

Prehltne hanbu za to, že na prežitie ešte stále potrebuje prácu, a poprosí priateľov o radu, o kontakty.

Zničí pána Obchytávača, čo ju dal na čiernu listinu.

A neskôr dá ten konkurz na jednotku. Potom sa možno

ozve Arniemu a spýta sa ho, či s ňou nechce na niečom spolupracovať. Na internetovom seriáli. Na kanáli na TikToku. Na niečom produktívnom. Potom sa môžu presunúť k niečomu *plodnejšiemu*. Ha. Fuj. Nenávidí deti. No potom, ktovie? Arnie má pekné pery a strapatú bradu a veľmi pekné plecia, ktoré si zaslúžia, aby na nich visela. Život sa dokáže v sekunde zmeniť. Najmä pri troche sily. Najmä, ak sa človek nebojí.

Keď sa načiahne dozadu, aby dočistila spodok záchoda, na tvári sa jej zjaví pochmúrny, no úprimný úsmev. Robí to dôkladnejšie, než musí, ale čert to ber, tento posledný raz pôjde kúsok nad rámec. Citový výbuch na záchode bol napokon dobrou vecou. Urýchľovačom. Okamihom na konci príbehu, keď si hrdinka konečne uvedomí, čo potrebuje, a môže začať žiť svoj prekliaty ž...

Niečo ju silno uhryzne do prsta. Jej úsmev vystrieda zhĺknutie.

Prudko stiahne ruku od záchoda a šuchne sa po zadku čo najďalej. A to je, kurva, čo?!

Prvé, čo jej napadne, je, že sa na niečom porezala. Ale to, čo ju chňaplo, bolo priveľmi tenké, priveľmi pružné, aby to bolo súčasťou záchoda.

Had? Zadíva sa na čierne miesto medzi stenou a keramikou a čaká, či sa z tieňa nevyplazí niečo jedovaté a s hryzákmi.

Keď sa nič nestane, na okamih jej napadne, či to nebol iba výplod jej fantázie. Potom zbadá, ako z maličkkej dierky na jej ukazováku odetom v žltej rukavici vyjde kvapôčka krvi. Stiahne si rukavicu. V koži má drobučký vpich. Vykotúľa sa ďalšia perlička krvi.

Druhou rukou v rukavici pomaly siahne za záchod a snaží sa nahmatať to, čo ju uhryzlo.

Skôr ako to ovinie prstami, vie, čo to je. Lebo si spomína na to, ako vyzeral Maynard. Ako choro.

Vytiahne to na svetlo.

Nie je to had.

Injekčná ihla.

Špinavá, evidentne použitá ihla.

„Čo?“ ozve sa Vonkajšia Jess. „Doriti.“

No čo už, odvetí Vnútoraná Jess. *Chcela si myslieť na niečo nové.*

4

Svet naberie na hlasitosti. Každá molekula vzduchu škrípe a reve v jej lebke. Nedokáže z toho pretlaku myslieť.

Núdzové steny prudko dopadnú na svoje miesto. To pomôže stlmiť hluk.

Jess sama seba sleduje, ako sa rýchlo a rozhodne pohybuje – už to nie je Vnúťorná ani Vonkajšia Jess, ale akýsi zvláštny robotický hybrid. Akčná Jess. Rozhodná Jess. Jess, ktorá nepanikári.

Odtrhne kus zo špongie, napichne ho na hrot ihly, potom ihlu zabalí do hrubej vrstvy toaletného papiera a vyhodí ju do smetného koša. Hádám to zabráni tomu, aby sa na nej pichol ešte niekto iný.

Dá si dole druhú rukavicu. Obe hodí do smetí. Umyje si ruky. Znova si umyje ruky. Vytlačí si z rany krv. Znova si umyje ruky. A znova. Keď sa už zdá, že sa jej minula krv, osuší si ruky a omotá si prst toaletným papierom. Po celý čas sa vyhýba očnému kontaktu so zrkadlom.

Ignoruje škrabot na stenách.

(čo doRITI...)

Potom odchádza zo záchoda. Vezme si kabát a kabelku. Rozlúči sa s Margie. Margie jej položí otázku v jazyku, ktorý Jess už neovláda. To je jedno.

Aj Maynard je preč. To je jedno.

(ach doRITI)

Teraz je Jess v aute. Premávka je prijateľná, a to je dobre, lebo škrabot na stenách sa zosilňuje.

Nemocnica.

Musí ísť do nemocnice.

Keď vyšla na cestu, automaticky zamierila domov – to je v poriadku, neďaleko jej bytu vo Van Nuys je nemocnica. Nevie presnú adresu, ale to je v poriadku. Všetko je v poriadku. Len si to vygoogli a...

„Zabudla som si v reštaurácii mobil,“ povie monotónne. „Kurvafix.“ Vidí ho, ako sa ešte stále nabíja pod pultom.

Všetko je v poriadku. Otoč to, vezmi si z Poppy's mobil, potom choď do nemocnice. Alebo nie, dá sa ísť podľa tabúl ani netreba adr...

„Čo to robím?“

Zíde z diaľnice. Nejde do nemocnice ani do Poppy's. Ide po zjazde k svojmu bytu.

Prsty sa zabárajú do malty, vyťahujú celé tehly.

(ach doRITI)

(ach DORITI)

„Len musím...“

Prichádza na parkovisko pri bytovom dome.

(ach DORITI)

„Len musím...“

Pred dverami bytu hľadá kľúče.

(čo DORITI...)

Tehly už teraz padajú okolo nej.

Napokon sa dostane dnu a zosunie sa pri dverách. Potrebuje zakričať, vypustiť všetko von...

(ČO DORITI?!)

... ale nedokáže to. Aspoň nie nahlas. Bol by to ohromný pocit – dokonca by to bolo nevyhnutné, ako vyvrátiť jed, no jej spolubývajúca Kelsey pracuje počas dňa a teraz spí, takže Jess sa musí uspokojiť s tichým výdychom tých slov.

ČO DORITI KURVA TERAZ UROBÍM?!

Niekoľkokrát takto vydýchne, vysyčí tiché nadávky a začne jej byť lepšie. Nuž, nie lepšie. Je prítomná.

Tá zurčiaca, drvivá kakofónia je preč. Svet znie opäť normálne. Už nepotrebuje ochranné bariéry.

Odtacká sa preč od dverí. V byte je tma, a tak zažne vratkú stojacu lampu, zranený prst jej pritom trčí ako opak zdvihnutého malíčka pri pití čaju.

Ešte stále je trochu dezorientovaná. Takmer zmätená, že je doma.

Udalosti poslednej polhodiny sa jej vrátia ako spomienky na film videný počas nočného letu.

Nebolo to prvý raz, čo mala takúto reakciu.

Keď ju obchytkával ten manažér reštaurácie, chrachla mu do tváre spravodlivý pľuvanec a rozzúrene odišla... no reálne si uvedomila, čo spravila, až o štyridsať minút neskôr, keď prišla domov.

Raz, keď mala deväť, našla túlavú mačku, keď sa bicyklovala okolo domu v Tempe. Zdvihla ju, aby sa s ňou trochu pomojkala, a mačka jej zaborila zuby zboku do krku. Keď ušla, Jess si pokojne ohmatala krk, či nekrváca, potom pokojne nasadla na bicykel a pokojne dobicyklovala domov. Až keď prišla dnu a uvidela mamu pri kuchynskom dreze, prepla sa do režimu zrútenia.

Jej lektor herectva na vysokej škole raz poukázal na to, že „útok alebo útek“ je mýtus – existuje oveľa viac reakcií na traumy. „Ja som útok so stuhnutím a začínajúcim sa podli-zovaním,“ zažartovala Jess. Všetci sa zasmiali na jej dôvtipe.

Začína sa triasť.

„Šok,“ povie. „Len mierny šok. To je všetko. Som v poriadku. Šok-a-dúdl-dú. Bum-šok-alaka.“

Schmatne z gauča Kelsinu mexickú deku a zabalí sa do nej. Pomôže to.

Taká hlúposť, prísť takto domov... ale je tu aj pocit bezpečia. Pokoj. Ticho.

„Musím ale do nemocnice. IHNEĎ.“

Potom si spomenie na mobil. „Áno. Zájdem späť do práce po telefón a potom do nemocnice.“

Áno.

A čo potom?

Nevie. Momentálne nemá zdravotné poistenie. Vybieli táto návšteva jej skromný bankový účet? Závisí to od toho, akú hroznú celoživotnú chorobu mohla práve chytiť?

„Mala by som si naštudovať, čo ma čaká. Čo by som mala robiť.“

Nechcem to vedieť, začne hundrať Vnútoraná Jess. Nechcem to vedieť, nechcem.

„Ach, tak teraz chce nechať veci tak.“

Na stole, ktorý zaberá väčšinu jedálenského priestoru, čaká jej laptop. Otvorí ho, no obrazovka je čierna. Nabíjačka leží luxusne natiahnutá na zemi. Kelsey musela odpojiť Jessin laptop, aby si nabila svoj počítač, a Jessin potom zabudla dať znova nabíjať. Díky, Kelsey. Zo spolubývania dostávaš jednotku s hviezdičkou.

„Nabijem počítač, vygooglim, čo ma čaká a neminie, potom skočím po mobil a *potom* pôjdem do nemocnice.“

Jess zapojí nabíjačku. Potrvá jednu-dve minúty, kým bude mať počítač dosť šťavy, aby sa zapol, a tak si z chladničky vezme pivo. Vypije ho na ex, ani sa pri tom nenadýchne. Pomôže jej, a tak si otvorí ďalšie.

Najlepším prvkom bytu sú sklenené posuvné dvere, ktoré vedú na terasu. Bývajú na prízemí a je tu veľký spoločný dvor, ku ktorému majú prístup ony dve a šesť alebo sedem ďalších prízemných bytov.

Dvere sa odsunú s príjemným ššš a Jess vyjde do noci.

Do nádhernej októbrovej noci v Los Angeles. Do úsvitu zostáva ešte pár hodín. Je dosť chladno na bundu, ale aj bez nej je to v pohode. Vonku ešte nie sú nijaké halloweenske ozdoby, iba prísľub sviežeho jesenného vzduchu. Všade je ticho.

„Všetko bude v poriadku,“ povie si. „Stavím sa, že sa to stáva stále.“

Vlastne, najpravdepodobnejší scenár je, že Maynard mal abšták a pichol si niečo na zmiernenie. Je to všetko. Je to síce

hrozné, ale nie *smrteľné*. Jess má v sebe pravdepodobne nízku dávku metadónu alebo niečoho. Možno preto sa cíti tak čudne. Šanca, že Maynard má nejakú prenosnú chorobu, je dosť malá. A aj keby, v dnešnej dobe už vedia vyliečiť väčšinu najhorších chorôb... no nie?

Čoho sa tak bojíš, Jess?

Choroby. Infekcie. Žltacky. Ešte stále je rozšírený AIDS, netreba zabúdať na AIDS...

Počítač by už mal byť pripravený. Potom vybaví mobil. Potom nemocnicu.

Dá si ešte posledný hlt piva, aby si vychutnala tento posledný okamih nevedomosti. No keď sa zvrtné, že pôjde dnu, začuje šuchot.

Dvor je dlhý a úzky. S komunitným grilom, piknikovým stolom a dostatkom miesta na státie je uspokojený na spoločenské aktivity. Nie je celkom uzavretý, dlhá betónová stena súbežná s bokom budovy slúži ako jeho hlavné oplotenie. Dve kratšie strany sú otvorené, jedna vedie na parkovisko a druhá do džungle Los Angeles.

Šuchot prichádza z *tej* strany.

Nielen šuchot. Ale aj skučanie.

Stojí tam a počúva. Musí ísť dnu a pustiť sa do tej hroznej roboty – do starostlivosti o seba. Nie sa nechať rozptýliť jednoduchou príťažlivosťou toho, že sa najprv postará o niečo iné. Ale tie zvuky sú príliš čudné na to, aby ich ignorovala. Čo ak je to domáce zvieratko?

Ďalšie zaskučanie. Toto znie takmer... ľudsky?

„Okej. Dobré,“ zastoná. Vypátraj ten zvuk, potom sa pozri do počítača, potom skoč po mobil, potom...

Prejde ku kričom. Nejde príliš blízko. Pre istotu.

„Haló?“ zavolá do zelene. „Je...“

S namosúreným škrekom z kričov vyletí vták. Jess sa v okamihu prikrčí. „Čo, dopekla...?!“

Dosiaľ takého vtáka nevidela. Hlavu má veľkú a hrčovitú. Perie jasnožlté a... modré? Vidí dobre?

Preletí jej okolo hlavy a potom sa znova spustí do kríkov, zjavne útočí. V kríkoch sa niečo so šuštaním pohne.

Ozve sa fňukanie. Slová. Prosba. „Prestaňte! Nechajte maaa!“
Rozhodne je to človek.

„Haló?“ zavolá Jess znova. „Potrebujete pomoc?“

Ďalší fňuk. Tentoraz súhlasný.

Kríky zašuchocú a spod nich náhlivo vylezie drobné čosi.

„Och bože,“ zhíkne Jess.

Je to malé dieťa.

Dieťa prenasledujú dva veľké vtáky so žltými hlavami, dobú doň a škriekajú. Odháňa ich a ako typické dieťa ich prosí, aby prestali.

Jess k nemu pribehne a odháňa vtáky dekou, ktorú mala prehodenú cez plecia. Zaškriekajú na ňu a Jess sa na sekundu zazdá, akoby v ich krikľavo oranžových zobákoch boli ľudské zuby. Potom našťastie opäť zmiznú v kríkoch.

Obráti pozornosť na dieťa. Stojí tam, neistá, čo robíť. Vyzerá to na chlapca. Malého. Pravdepodobne päť- alebo šesťročného. Vlasy má na ježka, takmer ako z armády. Má na sebe pyžamo a drží čosi, čo vyzerá ako stará kniha. Vyzerá hrozne. Je špinavý. Dotlčený. Doškriabaný od kríkov a ostňov. Nohy sa mu trasú, no zároveň pôsobí, akoby bol pripravený na útek. A výrazné, takmer ľadovomodré oči má ostrážité.

„Si v poriadku?“

Keď k nemu vystrie ruky, chlapec sa mierne stiahne.

„No tak, ššš, je to v poriadku. Neublížim ti. Si v pohode. Všetko je okej.“

Čarovné slovo dnešného večera.

Napätá situácia. Preruší ju najlepšie, ako vie.

„Chceš pizzu?“

Nie je to dobré, to Jess vie. Potreba dostať sa do nemocnice spôsobuje, že jej divo bije srdce a žalúdok má ako na vode. No ten chlapec je taký malý a očividne potrebuje pomoc, takže ho nemôže ignorovať.

Želá si, aby mali pevnú linku. Kiežby bol rok tisícdeväťstoniečo.

Posadí chlapca za stôl (vedľa jej zapnutého počítača), a zatiaľ čo on zhltnie včerajšie zvyšky pizze z LaRocca's, Jess ho poutiera namočenou utierkou. Jedlo ho priveľmi zamestnáva, aby namietal.

„Takže, ehm. Ja som Jess,“ prihovori sa mu. „Ako sa voláš?“ Chlapec neodpovie. Vyzerá byť v šoku.

Ale z čoho?

„To je tvoja kniha?“ spýta sa Jess. „Môžem sa pozrieť?“

Chlapec si pritísne tenkú starú knižku silnejšie k hrudi.

„Okej. To nič.“

V polovici tretieho trojuholníka ohromne zívne. Hlava mu náhle kľučne k stolu, takmer padne na tanier, no vzápätí mu vystrelí nahor.

„Fúha,“ povie Jess a pribehne mu na pomoc. „Dobre, poďme ťa uložiť niekam, kde ti bude pohodlnejšie. Je to v poriadku, pizza tu bude aj potom.“

Je taký unavený, akoby ho niekto omámil. Ktovie, ako dlho bol bez jedla a koľko energie vynaložil na úteku pred tým, čomu unikol. Cítiť ho len trošku – možno je na úteku jeden, maximálne dva dni? O minútku zaspí na gauči, zakrytý Kel-sinou dekou.

Iba vtedy pustí z rúk svoju knihu. *Detská záhrada rozprávok*. Ilustrácie a farby vyzerajú ako zo šesťdesiatych alebo sedemdesiatych rokov, všetko tlmené zemité tóny a buclaté tváre s očami ako gombíky. Ilustrátori boli v tých časoch poriadne strelení.

Jess rýchlo prelistuje známe obrázky rozprávok, ktorých ilustrácie videla miliónkrát v iných knihách. Princezná na hŕbe matracov. Ďalšia princezná vo veži. Poriadne strašidelný veľký zlý vlk. Neprijemne rasistické stereotypy v niekoľkých „exotickejších“ príbehoch.

Okrem tenkej čiarky od hnedastej zrazeniny na jednom okraji, ktorá hádam nie je krv, nie je na knihe nič zaujímavé.